

Příběhy našich sousedů

Ariana Petrová



Vypracovali: Jakub Pečenka, Petra Suntychová,
Mihaela Tănase, David Müller

Vyučující: Mgr. Dana Volfová

Škola: Gymnázium Dr. Josefa Pekaře, Palackého 211, Mladá
Boleslav



Rodina Matoušových

Zleva maminka Jarmila, bratr Petr, bratr Mario, Ariana a tatínek Zdeněk.

Představte si krásný slunečný den, před chvilkou jste snídali s rodinou, v bytu vládne klidná a radostná atmosféra.

Si pamatuju, to byl hrůznej zážitek, protože oni takhle vytřepávali knížky, jestli z toho něco vypadne, oni se dokonce hrabali v našich hračkách, v našich svrškách, hroznej nepořádek udělali u nás doma a ta prohlídka trvala celý den a my jsme všechny tři děti u toho musely být přítomny, abychom s nějakým materiálem vadným někam neutekly nebo ho někde neschovaly.

Psal se rok 1950, uplynulo bezmála pět let od osvobození Československa Rudou armádou. V průběhu pouhých několika let se ve většině států střední a východní Evropy vytvořily tzv. lidově demokratické režimy, ve kterých měly velké slovo komunistické strany. Zdálo by se, že vláda, která potlačuje svobodu slova a kritiku režimu, je už daleko od Matoušových. Přichází už podruhé nečekaná návštěva, tentokrát neodvezou jen korespondenci...

Najednou v noci přijeli k nám, to už otec pracoval ve Škodovce, a řekli, že jen potřebujou od matky něco se dozvědět a že ji...aby mohl jít na ranní směnu, že hned vrátěj a že to bude v pořádku, jenže žádný zatykač neměli, a když si matka sedla k nim do auta, tak jí dali hned želízka a odvezli ji na Ruzyň.

Paní Matoušová byla uvězněna na dva roky za rozvracení republiky...

To už bylo půl osmý a měli jsme jít do školy a my říkáme přece: „Kde je maminka?“ a brečeli jsme tam všichni tři.

Ráno nás odvedli všechny tři na sociální odbor, že musíme být socialisticky vychováváni, to nepovolili, aby se o nás teta starala... která byla bezdětná.

Posílala své mamince do vězení nevinné kresbičky s básničkou, které musely projít cenzurou.



Kresby, které posílala pamětnice své mamince v letech 1950-1952.

Jedna malá veveruška chtěla znát, jak chutná hruška.

Šiju, šiju plátno bílé své panence na košile.

Má matka tam samozřejmě měla bídný... stravovu... a když viděla chleba, tak řekla těm ženskejm: „Co je to za koření, co to na tom chlebu je?“ A všechny se rozesmály a říkaly: „No jo, intelektuálka, vždyť jsou to seschlý myší hovínka, ona nic takovýho neviděla!“



Paní Petrová (Matoušová), maturitní ročník 1961.

Vtipných zážitků z tohoto období má paní Petrová málo, naštěstí si pamatuje ještě jeden, z dětského domova...

Teta, když za mnou přijela, měla nějaký buráky oslazený, někde to sehnala. A tam nebyla žádná obchodní místnost, my jsme stáli na chodbě, kde visely věšáky, ani si nebylo kde se sednout a teta se mnou mluvila a děvčata vylezly a říkaly: „Paní! Hodte nám taky voříšek, neupadne na zem, my ho chytíme do pusy! A zkuste to!“ A teta jim takhle házela oříšky, oni jako rackové... furt říkaly: „Ptáčku do zobáčku!“ aby dostaly další oříšek. Bylo to jak krmení racků.

Dětský domov, dvě slova, ale kolik ran zanechá v malém člověku? Malá Ariana je oddělena od svých bratrů Petra a Mária, otec je může navštěvovat jen jednou týdně, daleko od rodiny a v místě, kde nejvíc doléhá pocit samoty.

Jakože do Benešovky choděj děti z dětského domova a já jsem se ozvala, já byla ve druhý obecný: „Proč do Benešovky, vždyť tady na Komenského je to stejně daleko,“ já jsem si blbec myslela, že aspoň budu mít známý ve třídě, jenže pak se to projevilo, když učitelka řekla: „Uděláme kroužek, podejte si ruce,“ tak se mě nikdo nedotkl, protože se mě štítily, asi od rodičů navedený, nikdo mi ruku nepodal a nikdo se se mnou nebavil, učitelky mi nadávaly...

Tak například když chodil Mikuláš, tak to rodiče dodali dárky, jenže ta učitelka... vůbec to nezohlednila, že mně nikdo nemůže nic dát a tak, když jsem tam seděla a brečela, tak říkala: „Dáte ty Matoušový někdo něco?“ a mně nedali ani sušenku nic... nic...

Takhle jsem si to užívala, ten komunismus.

Děkujeme paní Petrové, že s námi strávila svůj volný čas.